

Załącznik nr 4 do rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości

z dnia ... 2019 r. (poz. ...)

WZÓR FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 546 / 23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 28 czerwca 2023 roku o sygnaturze akt II K 502 / 22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1					
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1		

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	zarzuty mających wpływ na treść wyroku obraży przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk oraz błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę, wskutek ukształtowania przez organ orzekający w I instancji swojego przekonania w sposób dowolny, bez poszanowania wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego oraz reguł prawidłowego rozumowania, skutkiem czego było przyjęcie, iż oskarżony	# zasadny # częściowo zasadne # niezasadne

	nie popełnił występku złożenia fałszywych zeznań oraz nie wypełnił znamion czynu zabronionego polegającego na zawiadomieniu o niepopelnionym przestępstwie przywłaszczenia mienia oraz poświadczenia nieprawdy przez osobę uprawnioną do wystawienia dokumentu
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
Sąd odwoławczy podzielił zarzuty skarżącego w tej części, w której podnosił, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał podstawy do ustaleń, iż najpierw sporządzając i wysyłając do Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Tryb. opisane w akcie oskarżenia zawiadomienie o przywłaszczeniu na jego szkodę paczki żywnościowej, a następnie składając w dniu 2 kwietnia 2019 r. w siedzibie K. we W. związane z tym zawiadomieniem zeznania, M. R. świadomie i wbrew obiektywnej rzeczywistości podnosił, iż paczki tej mu nie dostarczono. Przeciw tej jego wersji wiarygodnie przemawiały bowiem nie tylko relacje doręczającej paczkę M. P., ale także pominięte przez sąd I instancji istotne fragmenty zeznań G. H. (1). Sąd I instancji, nadmiernie koncentrując się na pierwotnym dokumentowaniu okoliczności związanych z doręczeniem paczki jedynie w formie notatek urzędowych pomija, iż wybrzmiewające z zeznań M. P. treści nie były podyktowane tylko tym, że uprzednio taką, a nie inną treść notatki sporządziła, lecz wynikającego z jej pamięci przekonania, że paczkę oskarżonemu oddała do rąk. Oczywiście wziąć pod uwagę	

należało, że M. P. była osobiście i bezpośrednio zainteresowaną odsunięciem od siebie podejrzania, iż z obowiązku jej doręczenia się nie wywiązała. Zasadnie więc sąd I instancji sięgnął po wszystkie dostępne możliwości weryfikacji dwóch wchodzących w grę i wzajemnie wykluczających się wersji (tj. oskarżonego i M. P.), ustalając i przesłuchując wszystkie inne jeszcze osoby, które mogły mieć istotną wiedzę dla wyjaśnienia losów paczki. Zgodzić się też z sądem I instancji należy, iż niczego przesądzającego w tej materii nie wniosły ani zeznania świadków, którzy mieli towarzyszyć M. P. podczas roznoszenia paczek, ani tych, którzy kilka dni później dokonywali przeglądu celi pod kątem odnalezienia artykułów, które paczka miała zawierać, jak również tych, którzy odtwarzali zapisy utrwalone przez urządzenia monitorujące okolice celi na użytek ustalenia, czy M. P. doręczyła paczkę oskarżonemu. Takiego efektu nie przyniosło też przesłuchanie więźniów, którzy wtedy zajmowali celę wspólnie z oskarżonym. Kwestie z tym związane sąd I instancji przedstawił i omówił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób na tyle czytelny i przekonujący, że nie ma powodu powielać zawartej tam argumentacji. Zastrzeżenia wnieść natomiast należy do tego, w jaki sposób sąd ten ocenił zeznania świadka G. H. (1). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wnosić należy, iż na użytek czynienia ustaleń faktycznych za przydatne uznał je tylko częściowo („ w zakresie negującym możliwość wskazania danych funkcjonariuszy uczestniczących w weryfikacji skargi M. R. ” oraz „ w zakresie wskazującym na nieczytelność monitoringu utrwalającego proces dostarczania paczek żywnościowych

w oddziale X AŚ ”). Jednocześnie sąd uznał, że podstawy takiej nie mogą tworzyć jego zeznania w części potwierdzającej wersję M. P. mając na względzie, iż „ są niewiarygodne z uwagi na brak własnej wiedzy o doręczeniu bądź niedoręczeniu paczki, a także dopuszczoną przez świadka możliwość pomyłki pracownicy kantyny i doręczenie paczki innemu osadzonemu, gołosłowność i brak możliwości skonfrontowania podawanych twierdzeń z innymi, wiarygodnymi dowodami ”. W ocenie tej sąd jednak pominął, że świadek ten dysponował „ własną ” wiedzą odnośnie istotnej okoliczności, która podważała wiarygodność M. R.. G. H. (1) przywoływał bowiem w swoich zeznaniach, iż w przeciągu kilku dni od tego, w którym paczka miała być oskarżonemu dostarczona, odbył z nim dwukrotnie rozmowy telefoniczne i o ile w pierwszej z tych rozmów M. R. nadal utrzymywał, iż paczki w ogóle nie otrzymał, o tyle podczas rozmowy drugiej nie kwestionował już samego faktu jej dostarczenia, a jedynie jej niekompletność w stosunku do jej spodziewanej zawartości. W tym stanie rzeczy zeznania G. H. (2) stanowią dowód przeczący wyjaśnieniom oskarżonego, a ich wymowa oceniana łącznie z zeznaniami M. P. dają w ocenie sądu odwoławczego podstawy do czynienia ustaleń, iż opisane w akcie oskarżenia zawiadomienie o przywłaszczeniu paczki żywnościowej, a następnie złożone w dniu 2 kwietnia 2019 r. w siedzibie K. we W. związane z tym zawiadomieniem zeznania, odwołują się do zdarzeń nie mających odzwierciedlenia w obiektywnej rzeczywistości, którego to stanu rzeczy oskarżony był

świadom. Podkreślić też należy, iż sąd odwoławczy nie podziela takiego krytycyzmu co do pierwotnego sposobu dokumentowania (w formie notatek) czynności związanych z wyjaśnieniem kwestii dostarczenia oskarżonemu paczki, jaki wybrzmiewa z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wskazać wszak należy, iż oskarżony problem paczki zasygnalizował pracownikom kantyny jedynie w rozmowie telefonicznej, a po przeprowadzonych w przeciągu kilku najbliższych dni czynnościach sprawdzających kwestii tej już później przez wielomiesięczny okres czasu w żaden formalny sposób nie podnosił. Skoro więc po przeprowadzonych „ na gorąco ” czynnościach wyjaśniających (których okoliczności i przebieg utrwalono w formie notatek) zastrzeżeń co do doręczenia paczki oskarżony już dalej nie podnosił (w szczególności w sposób sformalizowany), to zarówno pracownicy kantyny, jak i funkcjonariusze administracji aresztu mogli uznać tę kwestię za wyjaśnioną i nie wymagającą już innego rodzaju czynności.

Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu skarżącego zmierzającego do wykazania, iż opisane w akcie oskarżenia zawiadomienie o przywłaszczeniu paczki było w swej istocie wyczerpującym dyspozycję art. 238 kk występkiem polegającym na zawiadomieniu o niepopelnionym przestępstwie z art. 271 § 1 kk. Ten ostatni przepis zakłada bowiem bezprawność karną tylko takiego poświadczenie nieprawdy, którego dopuścić miałby się funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu i wyłącznie w takim

dokumencie, któremu przysługuje cecha zaufania publicznego. Innymi słowy, poświadczeniem, o jakim mowa w art. 271 kk, cechować się mogą jedynie dokumenty „wystawiane” na użytek publiczny, przeznaczone do dowodzenia okoliczności w nich poświadczonych bez potrzeby potwierdzania ich innymi dowodami, korzystające z domniemania prawdziwości, a tym samym obdarzane zaufaniem publicznym. Nie będą więc już należeć do tego zakresu dokumenty – nawet, jeśli byłyby sporządzane przez funkcjonariuszy publicznych – ale wytworzone jedynie dla celów wewnętrznych urzędu (np. notatki służbowe), ani też dokumenty odnoszące się do stosunków cywilnoprawnych pomiędzy osobami fizycznymi lub prawnymi. W tym więc kontekście skarżącemu umyka, że wystawiająca paragon fiskalny pracownica kantyny nie była ani funkcjonariuszem publicznym, ani inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentu w rozumieniu wskazanym powyżej. Ani paragon fiskalny, ani zapisy w wewnętrznym systemie informatycznym firmy obsługującej kantinę nie stanowią dokumentu, do jakiego odwołuje się art. 271 § 1 kk. W tej sytuacji wysłanie przez oskarżonego do Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Tryb. zawiadomienia o przywłaszczeniu paczki żywnościowej wartości 100 złotych przez osobę obsługującą kantinę Aresztu Śledczego w P. (...), przy towarzyszącej temu u oskarżonego świadomości, iż takowe zdarzenie nie miało miejsca, zmierzające do wprowadzenia tej jednostki prokuratury w błąd w celu wywołania niepotrzebnych czynności procesowych z tym zawiadomieniem związanych,

realizowało znamiona wykroczenia z art. 66 § 1 pkt 1 kw. Przepis ten stanowi bowiem, iż karze podlega min. ten, kto chcąc wywołać niepotrzebną czynność, fałszywą informacją wprowadza w błąd instytucję użyteczności publicznej albo organ bezpieczeństwa lub porządku publicznego.	
Wniosek	
O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Zasadny w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia wobec przyjęcia, iż istnieją podstawy faktyczne i prawne do skazania oskarżonego, który został w uniewinniony w I instancji, za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 1 kk. Niezasadny w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia wobec przyjęcia, iż stanowi on wykroczenie, co do którego doszło do przedawnienia karalności.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Mając na uwadze treść art. 440 kpk w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia uwzględniono, iż stanowi on wykroczenie z art. 66 § 1 pkt 1 kw.

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Omówiono powyżej.	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Rozstrzygnięcie o kosztach obrony z urzędu.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Za świadczoną w I instancji pomoc prawną z urzędu, obrońcy oskarżonego przysługiwało z tego tytułu wynagrodzenie.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiążle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwiążle o powodach uchylecia	
W odniesieniu do przypisanego oskarżonemu wykroczenia z art. 66 § 1 pkt 1 kw stwierdzono upływ trzyletniego terminu przedawnienia	

jego karalności (art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 45 § 1 kw), co skutkuje nadto koniecznością umorzenia postępowania o ten czyn.		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Stwierdzenie przedawnienia karalności przypisanego oskarżonemu wykroczenia - omówiono wyżej.		
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia		
W odniesieniu do czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia wobec przyjęcia, iż istnieją podstawy faktyczne i prawne do skazania oskarżonego za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 233 § 1 kk, od którego został uniewinniony w I instancji.		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4 i 5	<p>Za świadczoną w II instancji pomoc prawną z urzędu, obrońcy oskarżonego przysługiwało z tego tytułu wynagrodzenie.</p> <p>Mając na uwadze treść art. 632 pkt 2 kpk, wobec częściowego umorzenia postępowania karnego w odniesieniu do czynu ściganego z oskarżenia publicznego, koszty procesu z tym czynem związane przeniesiono na rachunek Skarbu Państwa.</p>

PODPIS